

[Indenrigs- og boligministeren.]

svende. Mellem ham og mig er der i alt fald ikke uenighed om, hvad der er målet for vore anstrengelser på dette område.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen gjorde nogle bemærkninger af den karakter, som det ærede medlems bemærkninger sædvanligvis er af, når talen er om disse forhold. Jeg er enig med det ærede medlem i, at dette forslag naturligvis ikke bekæmper bolignøden, det er kun en detail i hele den lovgivningsvirksomhed, der er udfoldet af den høje rigsdag for at stille så mange kræfter som muligt bag boligbyggeriet. Jeg er fuldstændig enig med det ærede medlem i, at boligbyggeriet ikke må have lov til at gå i stå, men at vi må gøre, hvad vi kan indenfor landets økonomiske bæreevne for at holde byggeriet i gang. Og det er i gang. Der er en højere beskæftigelse i dag end i fjor på samme tid. Stillingen er den, at virksomheden byggeri i øjeblikket beskæftiger alt, hvad den kan beskæftige. Problemet er: Hvor meget tør vi igangsætte fremover? Vi har hidindtil efter min opfattelse igangsat for meget med den følge, at vi har været for længe om at få noget ud af det. Jeg er personligt tilbøjelig til at tro, at en væsentlig del af de fordelagtige statslån, som er stillet til byggeriets tjeneste, er endt i det, man kalder sortbørslønninger eller overlønninger. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de store anstrengelser, man har gjort sig i form af statslån til byggeriet, i vid udstrækning har medført, at der er igangsat mere, end fornuftigt er, således at hvert enkelt byggeforetagende er blevet underbemandet og derfor har været for længe om at blive færdigt. Det er i høj grad muligt, at vi ved at igangsætte mindre kan opnå at få mere færdigt. Dermed mener jeg, at vi med den bygningsmasse, som allerede er i gang, plus det, vi sætter i gang, og det, som vi kan gennemføre i hurtigere tempo, end vi i øjeblikket gennemfører byggeri, indenfor et vist spænd af tid i virkeligheden kan opnå mere, end vi opnår ved den nuværende metode. Det er mit håb på den måde at komme til at bidrage væsentligt til en billiggørelse af byggeriet, og derfor har jeg ment, at det var rigtigt at forhøje statslånsydelsen, for at byggeforetagender af mere tvivlsom karakter ikke skulle komme i gang og spænde ben for byggeforetagender af bedre karakter, og derfor har jeg ikke ment det rigtigt at bede finansudvalget om større bevilling, end jeg har bedt om. Jeg mener, det er rigtigt at lægge en byggeplan for den kommende tid, som skulle tillade os at komme overbeskæftigelsen i byggefagene

til livs, og dermed opnå, at de store statslåns virkning ikke bliver den, at lønningerne til den del af samfundet, der fremstiller byggeri — og det er lønninger til både mestre, svende og arbejdsmænd, jeg tænker på —, kommer til at sluge de fordele, som samfundet havde tænkt skulle blive stillet til disposition for de mennesker, der skal bo i de huse, som skal fremskaffes ved hjælp af statslån.

Når det ærede medlem spørger mig om, hvor længe vi skal vente på byggestøtteleven, vil jeg svare, at denne sag ligger i det politiske udvalg, og med den kontakt, jeg har med det politiske udvalg, har jeg det bedste indtryk af, at man i alt fald på dette område nærmer sig noget, som et flertal vil kunne samles om.

Holger Larsen: Den højtærede ministers sidste bemærkninger kunne give anledning til en større diskussion om byggestøttelevgivningen. Jeg er ikke enig med ministeren i det, der er foretaget med hensyn til forhøjelser af statslånsydelse, som i en tid, hvor det hele går opad, yderligere har fordyret de lejligheder, som for øjeblikket bliver fremskaffet. Jeg synes imidlertid ikke, det er formålstjenligt at gå ind i en dyb diskussion herom, da vi i forvejen fra de skarpe diskussioner i det politiske udvalg kender hinandens indstilling til det hele, og derfor tror jeg, det vil være formålsløst med en diskussion, hvis vi derved skulle komme længere fra hinanden, end vi er.

Jeg skal altså ikke komme ind på hele dette problem, men jeg har en enkelt bemærkning til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, der siger, at dette forslag betyder ikke noget, det klarer ikke bolignøden. Jeg tror ikke, der er en eneste af dem, der har siddet og arbejdet med disse problemer i det politiske udvalg, som er blind for, at dette er en dråbe i havet, men hvis denne lov ikke forlænges, er der ikke engang mulighed for den smule byggeri, som den frembringer, og derfor går vi ind for, at den bliver forlænget, for dog at have den mulighed. Lidt har også sin ret, og de få lejligheder betyder i alle tilfælde en lille smule. Derfor går vi med til at forlænge loven. Ellers bliver der jo også standset på det område.

Ragnhild Andersen: Det ærede medlem hr. Holger Larsen sagde, at forslaget var en dråbe i havet, men derfor skulle det alligevel med. Jeg vil minde det ærede medlem om, at jeg på mit partis vegne gik ind for lovforslaget. Men når vi behandler